

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 25/2016
13.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца П.Ц. из В., чији је заједнички пуномоћник Љ.Н., адвокат у Ч., против туженог К.у. ДОО В., кога заступа М.П., адвокат у Б., ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 52/15 од 02.07.2015. године, у седници одржаној 13.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог туженог за одлучивање о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 52/15 од 02.07.2015. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 52/15 од 02.07.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 52/15 од 02.07.2015. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 583/2013 од 06.08.2014. године, којом је, ставом првим изреке, обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене отпремнине исплати износ од 369.957,00 динара, са затезном каматом од 22.08.2012. године до дана исплате, те је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 67.400,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана доношења пресуде до дана исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе, разматрања питања од општег интереса и новог тумачења права.

Према члану 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради

уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Побујаном другостепеном одлуком није одступљено од судске праксе и поводом овог правног питања – исплате отпремнине, већ постоји уједначена судска пракса, те нема потребе за уједначавањем судске праксе. Такође, нема ни потребе за новим тумачењем права, јер је одлука донета у складу са важећим Законом о раду, Правилником о раду и појединачним колективним уговором.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побујаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Тужбом поднетом 07.10.2013. године тужилац је захтевао исплату отпремнине у износу од 369.957,00 динара. У овом случају правноснажна другостепена пресуда која се побуја ревизијом донета је 02.07.2015. године, после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побујаног дела (369.957,00 динара), не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**